

[Ove Hansen.]

landbrug og for småhuse i egentlige landdistrikter skal lovens bestemmelser i almindelighed ikke anvendes; dog gives der kommunalbestyrelserne mulighed for at beslutte, at kontrollen også skal omfatte bygninger i landdistrikterne.

Til supplerung af bygningsvedtægterne udfærdiger boligministeren et bygningsreglement, der tilsigter ensartethed i bestemmelserne for byggeriet på de områder, hvor ensartethed er nødvendig af hensyn til den udvikling, der foregår inden for byggeriet. Da et bygningsreglement er mere smidigt end en bygningsvedtægt, er der større mulighed for at tilpasse bestemmelserne for byggeriet i takt med udviklingen.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på enkelthederne i lovforslaget, men dog pege på nogle væsentlige forbedringer bl. a. med hensyn til udstykninger, anlæg af veje og parkeringspladser. Et vigtigt afsnit i lovforslaget er bestemmelserne om en bebyggelses udnyttelsesgrad. Ganske vist har kommunalbestyrelserne adgang til at udarbejde partielle byplaner i henhold til byplanloven, men det er jo et ret omfattende arbejde at udarbejde og få godkendt en byplan. Nu gives der i forslaget adgang til at fastsætte almindelige maksimale udnyttelsesgrader.

En ny og meget betydningsfuld bestemmelse findes i lovforslagets kapitel 9, der går ud på at give kommunerne adgang til at udfærdige reguleringsplaner. Hensigten med reguleringsplaner er at foranstalte ombygning af ældre bykvarterer. Det har ofte været vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at foretage ombygning eller sanering af ældre bykvarterer, hvor påkrævet det end var; ejernes interesser er jo ikke altid samstemmende, og derfor måtte man opgive det. Til at varetage ejernes økonomiske interesser ved en reguleringsplan nedsættes en reguleringskommission for hver landsretskreds.

Det er naturligvis ikke muligt for mig på nuværende tidspunkt at tage stilling til alle de bestemmelser, som lovforslaget indeholder. Vi må i et udvalg se nærmere på enkelthederne, og jeg tror, vi må være indstillet på, at der forestår et ret omfattende udvalgsarbejde. Det er jo en lov af meget vidtrækkende karakter.

Selv om lovforslaget i det store og hele svarer til det udkast, som det udvalg, der i 1948 blev nedsat af boligministeriet til at udarbejde et forslag til en landsbygge lov, har udarbejdet, er der alligevel en del, vi må se nærmere på i udvalget.

Når man i mange kommuner — ikke mindst i forstadskommunerne — siden krigens afslutning har kunnet tilvejebringe et ordentligt og fornuftigt byggeri, til trods for at man ikke har haft nogen egentlig bygge lov, tror jeg, det skyldes vore boligstøttelove. Det har jo været sådan ved de fleste byggerier, at man har haft brug for kommunens medvirken i form af garantiforpligtelser. Derved har kommunerne i stor udstrækning kunnet bestemme, hvem der skulle bygge, og hvorledes der skulle bygges, og således kunnet kontrollere byggeriet. Selv om mange kommuner har måttet påtage sig store garantiforpligtelser, har det ikke været uden betydning for byggeriets kvalitet. Vort bedste redskab til at forhindre uønsket byggeri har jo hidtil netop været nægtelse af kommunal garanti. Efter den nye boliglov har vi ikke samme indflydelse på byggeriet, og derfor er det i høj grad påkrævet, at vi får en bygge lov, der omfatter alle kommuner i landet, og som giver kommunerne større indflydelse.

Jeg vil takke den højtærede boligminister for det lovforslag, der her foreligger. Det indeholder mange gode og værdifulde bestemmelser, og jeg tror, det vil være i stand til at bringe plan og orden i byggeriet. Jeg kan på mit partis vegne love, at vi vil medvirke til dets gennemførelse og til et sagligt udvalgsarbejde.

I forbindelse med forslaget til en ny bygge lov har den højtærede justitsminister fremsat et lovforslag om brandvæsenet i købstæderne og på landet. Forslaget svarer i store træk til det udkast, som kommissionen angående organisationen af brandvæsenet i Danmark afgav i 1952. Her er tale om en ajourføring af vort brandvæsen, således at det kommer til at svare til de krav, nutiden stiller. Selv om vore brandlove for købstædernes vedkommende går helt tilbage til 1873 og for landkommunerne til 1926, har de alligevel været i stand til i stor udstrækning at imødekomme de krav, nutiden stiller til et brandvæsen.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind